

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 61/2024-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Ivana Fiačana a Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpených advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 2B, Pezinok, proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I č. k. 22C/41/2018-192 zo 7. mája 2021, rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Co/93/2021-245 z 9. júna 2022 a uznesení Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/188/2022 z 28. marca 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 22. júna 2023 domáhajú vyslovenia porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základných práv podľa čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 1 a 2, čl. 19 a čl. 46 ods. 1 a 3 ústavy, základných práv podľa čl. 7 ods. 2, čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a 3 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv podľa čl. 2, čl. 3, čl. 6 ods. 1, čl. 8 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozhodnutiami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté rozhodnutia zrušiť a vec vrátiť jednotlivým súdom na ďalšie konanie. Zároveň žiadajú, aby im ústavný súd priznal finančné zadostučinenie každému v sume po 5 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a napadnutých rozhodnutí vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľov ako žalobcov podanú 6. júla 2018, ktorou si v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov uplatňovali náhradu škody z dôvodu zaplateného znalečného ako ceny kontrolného znaleckého posudku znalcovi Ing. Eduardovi Jenčovi a nemajetkovej ujmy, a to z titulu nesprávneho úradného postupu – vykonanej domovej prehliadky u sťažovateľa 23. apríla 2008. Žalobu súd prvej inštancie na základe vznesenej námietky

premlčania žalovanou zamietol. Posudzoval pritom aj jej možný rozpor s dobrými mravmi, avšak nedospel k takémuto záveru.

3. Na základe odvolania podaného sťažovateľmi krajský súd napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny a, stotožňujúc sa s odôvodnením, naň s poukazom na § 387 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odkázal. Uviedol, že okresný súd prijatý právny záver o zamietnutí žaloby primerane vysvetlil a z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

4. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali sťažovatelia dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením odmietol podľa § 447 písm. c) CSP [v časti, v ktorej namietali existenciu procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. f) CSP] a vo zvyšku podľa § 447 písm. f) CSP.

II.

Argumentácia sťažovateľov

5. Proti napadnutým rozhodnutiam všeobecných súdov podali sťažovatelia túto ústavnú sťažnosť, v ktorej argumentujú:

a) Napadnuté rozhodnutia sú arbitrárne, svojvoľné, nedostatočne, nepresvedčivo a neracionálne odôvodnené, vydané bez dostatočného zistenia skutkového stavu veci v dôsledku nevykonania výsluchov svedkov navrhovaných sťažovateľmi.

b) Napadnutý rozsudok krajského súdu bol vydaný bez splnenia zákonom uložených podmienok na verejné vyhlásenie rozsudku v dôsledku absencie riadneho, „*technicky čistého*“ a včasného oznámenia o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku na mailové adresy sťažovateľov, keďže prílohu mailu, ktorá mala obsahovať toto oznámenie, nebolo možné otvoriť bez ohrozenia mailu. Zároveň ani opakovane krajským súdom mailom doručované upovedomenie nebolo doručené kompletne pre absenciu automatickej spätnej odpovede adresáta. V danom prípade krajský súd síce oznámil verejné vyhlásenie rozsudku na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu, avšak o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku neupovedomil sťažovateľov elektronickými prostriedkami v zmysle § 219 ods. 3 CSP. Nedodržanie procesného postupu podľa predmetného ustanovenia znemožnilo sťažovateľom uskutočňovať im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu ich práva na spravodlivý proces, a teda sťažovatelia v dovolaní opodstatnene namietali dovolací dôvod v zmysle § 420 písm. f) CSP. S uvedeným pochybením sa ústavne konformne nevysporiadal ani najvyšší súd.

c) Sťažovatelia sú toho názoru, že nimi uplatnené nároky na odškodnenie nemajetkovej ujmy nie sú premlčané, pretože zneužitie práva, mučenie, neľudské a ponižujúce zaobchádzanie, ublíženie na zdraví, ktorých obeťou boli sťažovatelia, nie sú v právnom štáte premlčateľné. Konajúce súdy otázku premlčacej doby posúdili formalisticky a nesprávne.

d) Konajúce súdy sa dopustili neprípustnej reinterpretácie obsahu kompenzačnej žaloby, keď titul, z ktorého boli nároky na náhradu škody uplatňované, bol síce sťažovateľmi označený ako „*nesprávny úradný postup*“, avšak z celkového kontextu je nesporným, že uplatnené nároky boli sťažovateľmi uplatnené po práve, riadne a včas, v zákonnej lehote po právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku krajského súdu sp. zn. 2To/135/2015 z 21. apríla 2016, čím sa spoľahlivo preukázalo, že uznesenie o vznesení obvinenia sťažovateľovi zo 6. decembra 2007, ktoré

nebolo sťažovateľovi dosiaľ doručené, bolo vydané nezákonne a protiústavne. Začiatok plynutia premlčacej doby sa tak podľa sťažovateľov mal počítať odo dňa nadobudnutia právoplatnosti oslobodzujúceho rozsudku.

e) Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu vykazuje znaky prekrúcania práva. Najvyšší súd nemal legalizovať nezákonný postup a rozhodovania okresného súdu a krajského súdu, ale mal dovolaniu vyhovieť. Napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je z ústavnoprávneho pohľadu deficitné aj z toho dôvodu, že najvyšší súd chybné neposudzoval jednotlivé predpoklady zodpovednosti za škodu.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Predmetom ústavnej sťažnosti je sťažovateľmi namietané porušenie v bode 1 tohto uznesenia označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu vydaným v kompenzačnom konaní, ktorým žalobu sťažovateľov zamietol, napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorý rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil, a napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktorým bolo dovolanie sťažovateľov odmietnuté.

III.1. K namietanému porušeniu práv napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu:

7. Pokiaľ ide o namietané porušenie práv sťažovateľov napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd s poukazom na čl. 127 ods. 1 ústavy uvádza, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri zakladaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, a preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porov. napr. I. ÚS 603/2022). Proti napadnutému rozsudku okresného súdu sťažovatelia mohli podať odvolanie, čo aj využili a o odvolaní rozhodol napadnutým rozsudkom krajský súd.

8. Vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou namietanému rozsudku krajského súdu sťažovatelia mali k dispozícii mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, ktorý sťažovatelia využili a dovolanie podali. Sťažovatelia v dovolaní namietali obdobný okruh nedostatkov, ktoré tvoria aj obsah ústavnej sťažnosti. Išlo o nesprávny procesný postup krajského súdu v súvislosti s doručovaním oznámenia o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku aj elektronickými prostriedkami, nesúhlas s právnym posúdením veci, nedostatočné odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu a nevykonanie sťažovateľmi navrhnutých dôkazov. Bolo preto v právomoci najvyššieho súdu dovolanie sťažovateľov preskúmať a rozhodnúť o ňom, a preto nie je daná právomoc ústavného súdu na prerokovanie ústavnej sťažnosti.

9. Z toho dôvodu bola ústavná sťažnosť v tejto časti odmietnutá podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

10. Vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu treba uviesť, že z hľadiska ústavného posúdenia treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným spôsobom vymedzovať prípustnosť dovolania a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd. Z ústavného hľadiska je podmienkou, aby takáto interpretácia nebola svojvoľná, ale ani formalistická a aby bola čo najustálenejšia, a teda súladná s právom na súdnu ochranu (II. ÚS 398/08, II. ÚS 65/2010). Reálne uplatnenie základného práva na súdnu ochranu predpokladá, že účastníkovi súdneho konania sa súdna ochrana poskytne v zákonom predpokladanej kvalite, pričom výklad a používanie príslušných zákonných ustanovení musia v celom rozsahu rešpektovať základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (II. ÚS 249/2011, IV. ÚS 295/2012). Rozpor napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu s ústavnými právami sťažovateľov však možno posúdiť len vo vzájomnom súvisi rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu s rozhodnutím najvyššieho súdu.

11. Z ústavnej sťažnosti rezultuje vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu všeobecná námietka arbitrárnosti a nedostatočného odôvodnenia prijatých právnych záverov a konkrétna námietka nedostatočného vysporiadania sa s procesným pochybením krajského súdu, ktorý sťažovateľov prostredníctvom elektronických prostriedkov riadne neinformoval o mieste a čase verejného vyhlásenia rozsudku.

12. Vo vzťahu k námietke, že sťažovatelia neboli riadne upovedomení o termíne verejného vyhlásenia rozhodnutia na krajskom súde, najvyšší súd uviedol, že táto je nedôvodná, keďže z obsahu spisu je zrejmé, že odvolací súd postupoval v súlade s § 219 ods. 3 CSP a oznámil na svojej úradnej tabuli a webovej stránke 2. júna 2022 miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku (9. júna 2022 o 10.00 h v budove krajského súdu v pojednávacej miestnosti č. dv. 63). Na základe žiadostí sťažovateľov im bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku doručované 2. júna 2022 na nimi uvedené mailové adresy, pričom sťažovateľ mailom 6. júna 2022 oznámil súdu, že súbor mu došiel od odosielateľa „zavírený“ s poznámkou „Neotvárať“. Z uvedeného dôvodu mu bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozsudku doručované toho istého dňa opakovane, o čom svedčí úradný záznam v spise, tentokrát už bez reakcie adresáta. Na základe uvedeného najvyšší súd konštatoval, že stranám sporu vrátane sťažovateľa bola odvolacím súdom vytvorená možnosť zúčastniť sa aktu vyhlásenia rozhodnutia a ak toto svoje právo sťažovateľ z vlastnej vôle nevyužil, nemôže sa dovolávať porušenia svojich procesných práv.

13. Ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa námietkou neoznámene miesta a času verejného vyhlásenia rozsudku elektronickými prostriedkami riadne zaoberal a spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s predmetnou námietkou sťažovateľov, je ústavne akceptovateľný a ústavný súd nemá dôvod ho spochybňovať. Z obsahu ústavnej sťažnosti a argumentácie sťažovateľov v nej obsiahnutej nevyplýva, že by sťažovatelia tvrdili, že im oznámenie o mieste a čase verejného

vyhlásenia rozsudku krajským súdom nebolo elektronickými prostriedkami vôbec doručované, ale len to, že toto oznámenie nebolo doručené „kompletne“ pre absenciu automatickej spätnej odpovede adresáta. Keďže pre naplnenie dispozície právnej normy sa doručenie takejto automatickej spätnej odpovede adresáta nevyžaduje, jej nesplnenie tak celkom zjavne porušenie § 219 ods. 3 CSP nezakladá.

14. Vo vzťahu k námietke arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu a nedostatočného vysporiadania sa zo strany krajského súdu s relevantnými argumentmi sťažovateľov najvyšší súd uviedol (body 13 a 14 napadnutého uznesenia), že krajský súd zreteľne vysvetlil jeho podstatné dôvody, uviedol ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery, a vysvetlil právne úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil. Prijaté právne závery primerane odôvodnil spôsobom zodpovedajúcim § 393 ods. 2 CSP a svoje úvahy a závery prezentoval zákonným spôsobom.

15. Vo vzťahu k vyčítaným nedostatkom, ku ktorým malo dôjsť v procese obstarávania skutkových podkladov, ústavný súd konštatuje, že s námietkou nevykonania sťažovateľmi navrhnutých dôkazov (výsluch svedkov – účastníkov domovej prehliadky) sa konajúce súdy vysporiadali v napadnutých rozhodnutiach, keď uviedli, že ich vykonanie by bolo nadbytočné a nehospodárne vzhľadom na nimi prijatý právny záver o premlčaní uplatneného práva, na čo poukázal už najvyšší súd v bode 15 napadnutého uznesenia.

16. Námietku, že sťažovateľka nebola poučená o práve konať vo svojom jazyku podľa § 155 CSP, ktorá nebola ani bližšie konkretizovaná, najvyšší súd považoval za nedôvodnú. V tejto súvislosti uviedol, že v danom prípade obsah spisu nedáva podklad o porušení tohto práva sťažovateľky, pretože sťažovateľka v priebehu celého sporu nepožiadala o pribratie tlmočníka a nezúčastnila sa ani jediného pojednávania vo veci (nariadeného na 7. máj 2021), na ktorom došlo k vyhláseniu rozsudku.

17. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania sťažovateľov podľa § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP najvyšší súd konštatoval, že sťažovatelia neuviedli, v čom konkrétne sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, resp. akú právnu otázku je potrebné vyriešiť, keď len konštatovali všeobecnú charakteristiku nesprávností, ku ktorým podľa ich názoru pri právnom posudzovaní veci odvolacím súdom došlo, čím vyjadrili len svoj nesúhlas s právnym posúdením veci krajským súdom. Sťažovatelia v ústavnej sťažnosti tento záver najvyššieho súdu nepodrobujú ústavno-právnej kritike a naďalej pokračujú v meritórnej argumentácii. Ich sťažnostná argumentácia preto nie je spôsobilá spochybniť dôvod, ktorý viedol najvyšší súd k odmietnutiu dovolania namietajúceho nesprávne právne posúdenie veci. Vzhľadom na nevymedzenie konkrétnej právnej otázky, ktorá je predpokladom prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP, ak najvyšší súd argumentáciu sťažovateľov vyhodnotil ako polemiku či spochybňovanie správnosti rozhodnutia krajského súdu, čo však nie je riadnym vymedzením dovolacieho dôvodu nesprávneho právneho posúdenia v zmysle § 432 ods. 2 CSP v spojení s § 421 CSP, nemožno jeho rozhodnutie považovať za ústavne nekonformné.

18. Ústavný súd, vychádzajúc z obsahu napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, nezistil, že by účinky výkonu jeho dovolacej právomoci pri posudzovaní prípustnosti dovolania sťažovateľov podľa § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a), b) a c) CSP boli nezlučiteľné so základným právom strany konania na súdnu ochranu či so zásadami spravodlivého procesu. Napadnuté uznesenie

najvyššieho súdu nadväzuje na obsahovo rozsiahle odôvodnenie rozsudkov okresného súdu a krajského súdu, v ktorých sa konajúce súdy dôkladne a ústavne korektne vysporiadali s argumentáciou sťažovateľov. Uznesenie najvyššieho súdu nemožno považovať za arbitrárne či nedostatočne odôvodnené. Z tohto dôvodu nemožno dospieť k záveru, že by uznesením najvyššieho súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny či práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, preto ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

19. Takisto nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 3 listiny, keďže súdnymi rozhodnutiami sťažovateľom nebolo odopreté právo zákonom predpokladaným spôsobom domáhať sa náhrady škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Odôvodnený, skutkového či právneho omylu prostý záver všeobecných súdov o tom, že takýto nárok je premlčaný, nie je dôvodom na vyslovenie porušenia tohto základného práva.

20. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, čl. 7 ods. 2 listiny a čl. 3 dohovoru, ktoré zakazujú mučenie a kruté, neľudské a ponižujúce zaobchádzanie, práva na život podľa čl. 15 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 2 dohovoru, základného práva na nedotknuteľnosť osoby podľa čl. 16 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 19 ústavy (právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena, právo na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života a právo na ochranu pred neoprávneným zhromažďovaním, zverejňovaním alebo iným zneužívaním údajov o svojej osobe), práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 dohovoru a základného práva vlastníť majetok podľa čl. 11 ods. 1 listiny ústavný súd konštatuje, že ich porušenie sťažovateľa namietajú v priamej príčinnej súvislosti s namietaným porušením základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Keďže dospel k záveru, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základných práv sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 a 3, čl. 36 ods. 1 a 3 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci nemohlo dôjsť ani k porušeniu uvedených práv. Ústavný súd preto aj túto časť ústavnej sťažnosti odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

21. Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva sťažovateľov na účinný opravný prostriedok podľa čl. 13 dohovoru ústavný súd odkazuje na judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), podľa ktorej uplatňovanie práva vyplývajúceho z čl. 13 dohovoru musí nadväzovať na aspoň obhájiteľné tvrdenie (*arguable claim*) o porušení iného práva chráneného dohovorom (napr. rozhodnutie ESLP vo veci Silver a ostatní proti Spojenému kráľovstvu z 25. 3. 1983). Článok 13 dohovoru sa tak vzťahuje iba na prípady, v ktorých sa jednotlivcovi podarí preukázať pravdepodobnosť tvrdenia, že sa stal obeťou porušenia práv garantovaných dohovorom (rozhodnutie ESLP vo veci Boyle a Rice proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok z 27. 4. 1988, séria A, č. 131). Z citovanej judikatúry ESLP vyplýva zrejma súvislosť práva zaručeného čl. 13 dohovoru s ostatnými právami, ktoré dohovor garantuje (obdobne napr. III. ÚS 177/2020).

22. V súvislosti s námietkou porušenia čl. 1 ods. 1 a čl. 2 ods. 2 ústavy ústavný súd už uviedol, že tieto články ústavy majú charakter všeobecných ústavných princípov a i keď sú implicitnou súčasťou rozhodovania ústavného súdu, nemajú charakter základných práv a slobôd, ktorých

ochrany by sa bolo možné samostatne domáhať pred ústavným súdom (m. m. I. ÚS 7/2010, m. m. I. ÚS 518/2013).

23. Ústavná sťažnosť je v rozsahu namietaného porušenia označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietnutá.

24. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o ďalších návrhoch sťažovateľov uplatnených v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. februára 2024

Peter Molnár
predseda senátu